ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

AUGUSTIN PAX DELEANU

„NOI PUTEM JUCA FOTBAL DIN CALITĂȚILE ȘI DEFECTELE NOASTRE"

În galeria interlocutorilor noștri la „interviul săptămînii", Augustin Pax Deleanu este ultimul dintre „tricolorii" marcanți ai anilor 1969—1972. Faptul că fundașul stînga al echipei naționale este invitatul nostru astăzi, în ajun de 23 August, se datorează și unei coincidențe : Augustin Pax Deleanu s-a născut la 23 August 1944.

Deleanu este un jucător cu două momente — șoc în cariera sa : a fost refuzat de Rapid în pragul junioratului, și de Steaua — în pragul primei... tinereți fotbalistice. Asta nu l-a împiedicat să se numere printre titularii echipei de pe Wembley, ai echipei în care nici unul dintre jucători nu împlinise 25 de ani.

●

Pornind de la această idee și continuînd, pe linia aceleiași idei, cu realitatea obiectivă a „nucleului Wembley", din care s-a născut echipa următorilor 4 ani, să formulăm prima întrebare :

— S-a vorbit în ultimul timp de pic un început de oboseală în rîndul „tricolorilor" ultimilor 4 ani Ești de acord ?

— Nici pe departe. Aceasta este o impresie subiectivă, de suporter, alimentată de gustul amar al necalificării noastre pentru turneul final de la Bruxelles. În ceea ce mă privește, eu sînt convins că această echipă își va da abia acum măsura creșterii sale de maturitate. Pînă acum, noi toți am fost furați și de unele rezultate, ne-am jucat uneori, dar anii au trecut...

— Proiectînd, poate, unele modificări de fond și de formă.

— Ca întotdeauna, reporterii sînt grăbiți. Ați și uitat probabil că în zilele turneului final al campionatului mondial de la München, „bătrînii tricolori" de pe Wembley, dacă vor avea dreptul să fie acolo, vor avea un singur jucător de peste 30 de ani. Acesta va fi Sătmăreanu, care, în luna Weltmeisterschaftului, va fi împlinit această vîrstă cu vreo trei luni în urmă. Echipa mea pentru München — repet, dacă vom cuceri dreptul de a fi acolo — este deloc originală : **Răducanu (Iordache) — Sătmăreanu, Dobrău, Dinu, Deleanu — Dumitru, Nunweiller VI — Lucescu, Dobrin, Dumitrache, Kun.** După cum vedeți, o echipă... tînără. Două explicații. Pentru mine, Dobrău este de pe acum mai puternic decît Lupescu, iar Kun are — față de alte extreme stînga — avantajul de a cunoaște jocul de fotbal, pe lîngă aptitudinile sale tehnice binecunoscute.

— Ce înțelegi prin „a cunoaște jocul de fotbal" ?

— Nu descopăr America spunînd că există și o știință a jocului de fotbal. Nefiind un fals modest, voi susține întotdeauna că noi, „tricolorii" porniți de pe Wembley, am deprins puțin știința jocului. Aud deseori spunîndu-se — am citit, de altfel și interviul lui nea Lazăr — că echipa noastră a obținut, e adevărat, rezultate bune, mult mai bune decît cele realizate în orice altă perioadă a istoriei fotbalului nostru, dar că ea n-a practicat un joc la nivelul marilor echipe ale lumii.

— Și nu ești de acord ?

— Dacă aș vorbi din tribună sau din fața unui pahar de bere, mi-ar fi foarte simplu să judec, cu detașare, și chiar cu un pic de ironie, lucrurile. E foarte simplu să spui : **„Formidabil ce joacă vest-germanii ăștia ! Fenomenal ce joacă Ajax ăsta !"** Cînd însă, ești jos, pe gazon, și simți puțin gheata lui Gerd Müller sau umărul lui Blankenburg, atunci îți cam piere zîmbetul de ironie. Să fiu limpede : noi nu putem juca fotbal în stilul fotbaliștilor vest-germani, englezi sau olandezi. Noi putem juca fotbal din calitățile și defectele noastre. De ce să-mi fie rușine de faptul că forța fizică nu este principala mea calitate ? În fond, nu știu cine, în afară de Dinu, ar putea juca în campionatul vest-german ? În schimb, noi, ăștia, fragilii, am reușit un 1—1 la Stuttgart, numai și numai cu „știința jocului", care, dacă vreți, cuprinde puțin și arta de a nu introduce mereu mingea la bătaie, ca într-o „grămadă" de galezi și scoțieni.

— Crezi că s-a făcut totul, din partea voastră, a jucătorilor, în direcția micșorării decalajului fizic de care vorbești ?

— Înainte de a răspunde, aș vrea să revin la ideea de la care am pornit. Spuneam că arădeanul Kun are ceva din știința jocului. Dădeam acest exemplu pentru a sublinia că Iordănescu n-a prea știut să se integreze, el mizînd aproape exclusiv pe rezolvarea individuală a acțiunilor. În aceeași situație este și Marcu, pe care foarte mulți îl consideră un jucător de mare talent. E adevărat, Marcu are viteză, driblează, dar nu participă la un joc colectiv. De altfel, aceasta este și cauza pentru care apariția lui Marcu în lot a cam întîrziat.. Și acum, să revin la întrebare. În direcția micșorării decalajului de care vorbeați s-a făcut ceva, dar mai ales în ultimul timp. Normele de efort ale antrenamentelor au crescut pe nesimțite. În cadrul antrenamentelor de la Rm. Vîlcea, am simțit nevoia de șase-șapte ture după antrenamentul propriu zis. Așa ceva nu mi s-a mai întîmplat pînă acum. Asta dovedește că, printr-un efort mărit, s-a ajuns, deloc paradoxal, la o poftă de efort mărită.

— Ce-mi poți spune despre Dinamo ?

— După cum știți, Dinamo nu și-a întărit lotul în cursul recentei perioade de transferări. Din acest punct de vedere, comparația cu Steaua nici nu se poate face. Dar această situație nu face decît să ne ambiționeze. Sînt foarte bucuros de faptul că Dobrău a crescut cu pași foarte mari. Eu cred că problema lui Dinamo nu se află în sistemul defensiv, ci continuă să fie în atac. Și acolo însă am o speranță. Din jocurile de pînă acum simt că Dumitrache se apropie, prin voință, de forma care l-a consacrat cu ani în urmă. În meciurile cuplajului, el a încercat multe din sprinturile care l-au făcut renumit. Din păcate, însă, angajarea lui pe culoare nu este susținută de o pasă potrivită. Și asta reușește să te obosească pînă la urmă. E mai ușor să alergi 300 m în același tempo, decît să execuți 10 sprinturi de 30 metri. Nu-i o noutate faptul că acesta e motivul pentru care înaintașii se uzează mai repede. Să sperăm că prin creșterea formei lui Florian Dumitrescu și prin sincronizarea acțiunilor cu Nichi Dumitriu vom putea pune în valoare principala noastră armă de atac. Să sperăm, de asemenea, că Dumitrache va avea puterea să persevereze în această direcție. Bănuiesc, de altfel, că vrea să reintre în echipa națională.

— Ce șanse vezi echipei tale în campionatul care a început ?

— Mă mir că puneți această întrebare. Știți bine că la Dinamo se merge întotdeauna la titlu. Din această cauză este greu să joci la Dinamo. E adevărat că pornim de pe locul șapte în campionatul trecut, dar suporterii noștri ar fi foarte decepționați dacă aș declara că vizăm locul II. Eu cred că, independent de dorințele suporterilor, șansa noastră în lupta pentru titlu rămîne intactă. Am credința că jocul nostru este, totuși, mai matur și mai modern decît al altor echipe. Steaua nu s-a „legat" încă, așa că superioritatea ei teoretică — repet, pur teoretică — în materie de lot nu înseamnă instalarea noastră pe planul doi.

— Cum merge treaba cu noul și tînărul vostru antrenor ?

— Calitățile fostului meu coechipier Nelu Nunweiller sînt arhicunoscute. El a fost un mare mobilizator de energii ca jucător și cred că va rămîne cu această calitate și ca antrenor. De altfel, noi, cei „bătrîni", care vom deveni foarte curînd antrenori, vom ști să-l sprijinim pentru că ne dăm seama că vom avea nevoie la rîndu-ne de același sprijin. Nelu Nunweiller a debutat prin a fi foarte exigent. Asta nu-i o surpriză, dacă ne gîndim că Nelu a fost un fotbalist care a dat întotdeauna totul. E aproape jenant ca în fața unui astfel de om și fotbalist să încerci să tragi chiulul.

— Cum vezi apropiatul sezon al echipei naționale ?

— Aparent, sezonul nu este prea greu. Un meci cu Austria acasă, un meci cu Finlanda în deplasare, apoi Albania, acasă, două amicale cu Turcia și Israelul la sfîrșit de sezon — toate astea lasă impresia că e foarte simplu. Să nu uităm, însă, că Finlanda nu mai pare să fie cea de 0—4 la Helsinki. A existat un 1—1 cu formația U.R.S.S., un 1—1 care spune multe. Dar mai e ceva. Și aici are foarte multă dreptate fostul internațional Lazăr Sfera. Acest sezon așa-zis ușor devine foarte greu pentru simplul motiv că **echipa noastră națională va trebui să forțeze chiar și fără replica adecvată a adversarului.** Pînă și meciul cu Israelul, care pare un meci de vacanță, pentru că se va desfășura la sfîrșitul anului, trebuie susținut într-un tempo „de calificare pentru München". În ceea ce mă privește — și nu sînt singurul — această calificare pentru München e mai importantă decît tot ceea ce am făcut pînă acum, adică Mexicul și calificarea în sferturile Europei. Noi, „tricolorii cei bătrîni", vom ști să ne batem pentru această calificare. Ni se spune că echipa R. D. Germane este foarte puternică și că are asupra noastră avantajul unei ultime victorii, cu 1—0, la București. Vă rog să-mi permiteți, însă, să cred că echipa de astăzi este mai valoroasă decît cea de acum cinci ani, cînd Ion Ionescu și Sasu își disputau dreptul de a trage un **penalty** pe care Sasu avea să-l rateze, în cele din urmă.

— Aș vrea să-mi răspunzi la o întrebare pe care o pun aproape de fiecare dată : crezi că afluxul copiilor noștri spre fotbal este în creștere sau în descreștere ?

— Nu cunosc în amănunt situația de pe teren, dar nu-mi amintesc ca în anii trecuți să fi apărut în campionatul primei divizii jucători atît de mulți ca în ediția care a început. Și, ceea ce e mai important, majoritatea sînt jucători tineri. Se vorbește mult despre programul școlar care e mai dificil, despre atracția pe care o exercită televiziunea asupra copiilor. Eu cred însă că atracția pentru fotbal va fi întotdeauna mai puternică. Îmi aduc aminte, acum 15 ani și mai bine, ne-am prezentat noi, copiii, la un trial pe Giulești. Eu eram un prăpădit de copil, căruia i se spunea „strigoiul" din cauza puținătății mele fizice. Poate că acesta a fost motivul pentru care antrenorii prezenți la trial mi-au spus că ar fi bine să-mi văd de drum. Așa am plecat de la Rapid. Și așa am ajuns la Steaua. Am încercat și acolo să-mi fac drum cu coatele mele cam subțiratice, dar n-am reușit. Doar nea Romeo Catană a avut încredere în mine. Cînd a fost să plec la Iași, nu m-a oprit nimeni. La Iași am avut noroc. Nea Titi Teașcă a văzut în „strigoiul" Coco Deleanu un posibil fundaș de atac. Lucru care s-a întîmplat în cele din urmă. Adică s-a întîmplat să adun și eu vreo 20 de tricouri tricolore... Cred că și astăzi există nenumărați copii care încearcă să-și facă drum cu coatele lor subțiratice. Din păcate se umblă prea mult la de-a gata.

— Ce-ți reproșezi în calitate de internațional ?

— În primul rînd faptul că am lăsat să-mi scape Mexicul. Dar a fost din vina mea. Mocanu s-a dovedit mai dîrz în lupta pentru cel mai frumos tricou din viața unui fotbalist. Acesta poate că este și motivul pentru care ediția din 1974 a Campionatului Mondial este, pentru mine, mai mult decît o nouă calificare a echipei României într-un turneu final. Pentru mine, Münchenul este o premieră. Ultima posibilă. Iată de ce nu mai e nevoie să mi se spună ceva în legătură cu asta.

— Crezi în calificarea noastră ?

— Trebuie să cred. Și nu numai eu. Există destui jucători care vor cu tot dinadinsul să ajungă în turneul final. Dumitrache n-a strălucit la Guadalajara. Dar va trebui să strălucească la München. Lucescu a fost deseori contestat pentru **campania sa mexicană.** Și va trebui să spulbere aceste păreri la München. Mai e debutantul Iordache. Mai sînt și alții. Mai e, dacă vreți, și Răducanu, care a jucat doar o jumătate de oră la Guadalajara.

— Apropo de Răducanu...

— Răducanu a fost un mare portar. Principala lui calitate a fost... curajul pe care ni l-a dat nouă, celor din fața lui. Din păcate, acest curaj a dispărut în ultima vreme. În toate meciurile cu Ungaria n-am simțit sprijinul lui Răducanu.

— Ce concluzie tragi ?

— Fotbalul este o treabă pe care nu ai voie să o scapi din mînă. Nici măcar pentru un minut. O știe Răducanu... O știe foarte bine și Augustin Deleanu...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

LICĂ

Numeroșii suporteri ai lui „U" sînt de părere că saltul echipei lor spre podiumul campionatului s-a produs în momentul în care Lică și-a îndesat „șapca roșie" pe cap.

Dumneavoastră ce spuneți ?

Am impresia că sînteți de acord, pentru că vă e foarte simpatic acest tipar de rasă, care a învățat tainele fentei invizibile pe Giulești, le-a cernut, la modul grav, pedagogic, în cei trei ani petrecuți la Școala sportivă de elevi nr. 2 București și le-a pus în valoare în cursul acestui ultim campionat, cînd craiovenii, de pildă, au rămas cu respirația oprită în cele 5 sau 6 secunde cînd Lică a luat o minge de la mijlocul terenului și a croșetat 5 sau 6 apărători olteni în drumul spre gol.

Ce mai spun clujenii despre Lică ?

Fetele sînt de părere că tovarășul profesor de educație fizică Dumitru Lică seamănă la chip cu Ilie Năstase. Și au puțină dreptate. Profesorii de pe la clinici, susțin că puștanul cu ochi de tăciune a adus în Clujul cel grav și pedant ceva din zeflemeaua acidă a giuleștenilor, care a prins foarte bine în această echipă mult prea ordonată de la Teașcă încoace.

Era să uităm ! Titi Teașcă l-a „plasat" pe Lică, foarte tare, în echipă. Dar tot nea Titi l-a așezat la colț, pe boabe de porumb, cînd a văzut că Licuță al lui nu prea e dispus să tragă la jug.

În ultimul timp, acest „filiform" al Clujului a abandonat boema și a început să-și vadă de treabă. Poate că la asta a contribuit și cuta adîncă de pe fruntea lui Onisie, taimosul om de șmotru al bătrînului C.C.A. „Totoș" Onisie și-a dat seama că postul de extremă lipsită de griji nu prea i se potrivește lui Lică, fotbalistul cu nume bun de scandat în tribună și cu o poftă de joacă greu de stăpînit.

Și metamorfoza s-a produs, ca prin farmec. Fostul zurbagiu de pe gazonul Clujului, implicat, pare-mi-se, cîndva, într-o poveste cu un geam spart și cu un gard sărit, a început să-și ia rolul în serios. A început să fie grav. A început să conducă atacul clujenilor, dintr-o poziție mai retrasă, unde ochiul lui de viezure zărește poteci prin apărarea adversă.

Ce se va întîmpla cu Lică ?

În primul rînd, el intenționează să treacă... de la muscă la cocoș, adică să pună ceva forță pe el. Dacă asta se va întîmpla, probabil că Lică va străbate foarte rapid drumul care duce spre certitudini. Cu finețea tehnică pe care i-o invidiază mulți, cu fan-

tezia tactică pe care i-o „reproșează" și mai mulți, Lică ar putea să provoace o întrebare pe care o așteaptă cam de un an de zile : la urma urmei, de ce n-ar fi încercat și el, Lică, într-unul din loturile noastre, mai ales că au mai fost încercați destui fotbaliști care au doar meritul de a se fi încăpățînat să demonstreze că fac parte dintre slujitorii balonului rotund ?

I. CH.